

КАРИНИ ВЪ ТАЯ КНИЖКА

Детски празникъ

картина

отъ

Ото Х. Енгелъ

(въ началото)

На това изображение нѣмскиятъ живописецъ Ото Х. Енгелъ е изписалъ деца, събрани на празникъ. Тѣ играятъ хоро, смѣятъ се, закачатъ се, веселятъ се. Единъ старецъ, седналъ вдѣсно, свири на хармоника. Едно момче пѣкъ, исправено задъ него, свири на цигулка. Музикантитѣ сж само двама, но и тѣ стигатъ. Къмъ звучитѣ на музиката се добавятъ веселитѣ викове на децата. А децата сж много. Майкитѣ сж донесли дори бебетата си, бацитѣ държатъ малкитѣ си деца — да гледатъ отъ високо празника и веселбата. Нѣкои седятъ и гледатъ усмихнато, какъ играятъ другитѣ. Момци и момичета танцуватъ. Лицата имъ сж усмихнати. На всички е весело. Отъ прозорцитѣ пада прѣсна свѣтлина: съмнало се е; празникътъ е продължилъ цѣла нощъ. Надъ играчитѣ се развѣватъ ленти, които падатъ отъ киткитѣ съ цвѣтя. Много хора е изписалъ художникътъ, но ги е майсторски наредилъ, та си не пречатъ единъ на другъ: ние виждаме ясно, кой що прави. Разбираме, и що чувствува всѣки отъ тѣхъ: то се познава отъ живия изразъ на лицето му. Старецътъ се е замислилъ: той е уморенъ. Цигуларътъ внимава въ пѣсенята, що свири: погледътъ му е втренченъ. Едни деца се смѣятъ, други внимателно гледатъ. Едно момиченце подава на малкото си братче цвѣте. Майката дърпа детето си, което се е засилило къмъ танцувачитѣ: тя се бои, че ще имъ попречи на играта. Всички сж изписани добре.

Писмо до мама

картина

отъ

Б. Цвийнеръ

(въ текста)

Момичето е на гости у леля си; отишло е да ѝ гостува за Коледа. Но то мисли постоянно за майка си. Съда единъ день да ѝ пише писмо. То натиска толкова силно писалката въ мастилницата, че ще смаже главата на куклата, която е подъ мастилницата. Но момичето не гледа сега играчитѣ си. То има важна работа: поздравява майка си за празниците и ѝ пише, че скоро ще се върне при нея. Дали ще разбере нѣщо отъ това

писмо майката, не се знае. То е цѣло изпле-скано съ мастилени петна и вмѣсто букви по него има чърти и драсканици. Детето не знае още да пише. То мисли, че — като си намисли нѣщо и седне съ перо въ ржка, нами-сленото самó ще се напише на книгата.

Що ли е това?

картина

отъ

Х. Шперлингъ

(въ текста)

Зима е. Тъкмо по това време изгладнѣ-литѣ вълци слизатъ отъ гората и нападатъ селскитѣ кошари, за да грабятъ овце, а лисцитѣ се вмѣкватъ въ кокошарницитѣ, за да отвличатъ кокошки. Селянитѣ слагатъ клюси (примки, капани), за да ловятъ тия врагове на домашнитѣ животни. Такава клюса, заровена въ снѣга, се попаднала на пѣтя на една лисица, която отивала да удушва кокошки. Лисицата я настѣпила и клюсата ѝ стиснала опашката. Звѣрътъ се дърпалъ насамъ-натамъ, дано се изтрѣгне. Най-после се откъсналъ, но опашката му останала въ желѣзнитѣ челюсти. Едно куче, което не разбира много отъ клюси, трѣгнало на сутринята да се поразходи по снѣга около селото. То е стигнало до клюсата, отъ която виси лисичата опашка. Гледа я и се чуди, какво ли е това: желѣзни челюсти и лисича опашка!

Натъкмява куклитѣ

картина

отъ

Ернстъ Хензелеръ

(приложение)

Нѣмскиятъ живописецъ Ернстъ Хензелеръ е изписалъ едно момиченце, седнало подъ коледното дърво. То иска и куклитѣ да бждатъ вечерята подъ елхата, когато се запалятъ свѣщицитѣ и се раздаватъ подарѣцитѣ. Елхата е вече накинчена, но куклитѣ не сж още готови: тѣ нѣматъ нови дрехи. И момичето се е заело да имъ скрои и ушие празнична премѣна. Две кукли сж вече натъкмени — тѣ седятъ на масата; едната е момче, съ моряшки дрехи и черни чорапи, а другата — момиче, съ дълга румена рокля и бѣла вълнена шапка. Въ люлката седи и си чака реда трета кукла; предъ нея има китка отъ изкуствени цвѣтя. Сега момичето е заето да натъкмява най-малката кукла, на която сж готови само долнитѣ дрехи; то ѝ шие рокля; на колѣне-